

SENTÈNCIA 2002-30 DE 19 DE JUNY DE 2002

**TERRENYS COMUNALS. Delimitació amb terrenys privats.
Comú d'Escaldes-Engordany. JURISDICCIO CIVIL. Ha de dilucidar
les diferències sobre el dret de propietat entre titulars de terrenys privats.
DRET DE DELIMITACIÓ DE L'ADMINISTRACIÓ. Privilegi de
l'Administració. Només empara situacions possessòries.
És independent de què els particulars puguin plantejar una
acció de delimitació entre els seus drets de propietat.**

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- En una sol·licitud dirigida a l'Hble. Comú d'Escaldes-Engordany el 10 de juny de 1998, el Sr. N.R.B. (casa F.) demanà que aquest procedís a la delimitació i fitació de la parcel·la de terreny que posseeix en el lloc denominat Roc de Paulet, insistint posteriorment en la petició mitjançant escrit de 15 de març de 2000 compte tingut que l'inici de l'expedient encara no havia estat resolt. Contra la negativa tàcita del Comú es va plantejar demanda jurisdiccional sol·licitant la delimitació de la parcel·la del Sr. N.R.B.

2.- En una sol·licitud formulada per la Sra. R.R.V. (casa PM) el 9 de juny de 2000, que addueix drets de propietat d'una parcel·la parcialment superposats als del Sr. N.R.B., també demana a l'Hble. Comú l'inici d'un expedient de delimitació de la seva finca coneguda com Terres del Picó, i de la del Sr. N.R.B., respecte les del Comú.

3.- Davant les respostes negatives del Comú, basades en la impossibilitat de dur a terme la delimitació dels béns comunals amb els béns dels dos sol·licitants fins que no fossin resoltes les seves diferències sobre l'existència dels drets de propietat i la seva ubicació sobre el terreny, es van plantejar els corresponents recursos jurisdiccional que foren acumulats i resolts per la sentència número 2001-86, de 22 de gener de 2002, que va desestimar les demandes en atenció a que una part del terreny sobre el qual es desitja la delimitació esdevé litigiosa i s'ha de resoldre davant la jurisdicció civil.

4.- Contra la sentència esmentada han interposat sengles recursos d'apel·lació les parts demandants, sostenint, substancialment, que el Comú ve obligat a fer la delimitació: argumenta la representació del Sr. N.R.B. que és titular cadastral de la parcel·la i les dades de la fitxa demostren que limita pels quatre punts cardinals amb terreny comunal i que el Comú ha d'acabar el procediment iniciat mitjançant l'acte de delimitació i fitació; la Sra. R.R.V. estima que el fet de que existeixin diferències amb el Sr. N.R.B. no elimina l'obligació del Comú de dur a terme la delimitació, compte tingut que les diferències existents entre els propietaris privats no impedeixen delimitar la propietat conjunta de la comunal.

5.- Dels escrits d'apel·lació se n'ha donat trasllat a cadascuna de les parts, que els han contestat demanant l'estimació del propi recurs amb la pretensió de revocació de la sentència i de que s'ordini a l'Hble. Comú que procedeixi a la delimitació dels terrenys, i al Comú d'Escaldes Engordany, que ha demanat la confirmació de la sentència.

6.- El dia 4 de juny de 2002 ha tingut lloc la vista dels recursos, en la que cada recurrent ha pogut adduir allò més adient a llur interès, quedant tot seguit les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Els apel·lants i demandants en la primera instància sol·liciten d'aquesta jurisdicció un pronunciament favorable a les seves pretensions, que els ha estat negat per la sentència recorreguda, en el sentit de que s'ordini a l'Hble. Comú d'Escaldes-Engordany que procedeixi, en l'expedient ja iniciat a l'efecte, a delimitar la propietat comunal de la dels demandants.

Amb independència de si material i jurídicament seria possible fer-ho o no degut a les diferències que mantenen entre sí els dos propietaris sobre els terrenys objecte de la delimitació, la qüestió que cal analitzar en aquesta segona instància és la de si el Comú ha de procedir a la delimitació o al contrari, com sosté el propi Comú en ambdues instàncies judicials, compte tingudes les circumstàncies que concorren en el cas.

És evident que les diferències sobre l'existència del dret de propietat sobre els terrenys i la seva delimitació, quan se substancien entre particulars, s'han de dilucidar davant els òrgans civils de la jurisdicció, de manera que no pot l'Administració crear, modificar o extingir els drets dels particulars en aquest àmbit.

A l'hora de delimitar físicament els terrenys que li pertanyen amb els que pertanyen als particulars, l'Administració pot procedir a aquesta delimitació quan els límits siguin imprecisos o quan apareguin indicis d'usurpació, de conformitat a allò que estableix l'article 93 primer paràgraf del Codi de l'Administració, en el si d'un procediment administratiu que comporti l'audiència dels interessats. El de delimitació és un veritable privilegi de l'Administració, però només empara situacions possessòries i és prioritari sobre els altres que s'hi puguin endegar. Per això l'article citat, en el paràgraf segon, indica que "Un cop iniciat aquest procediment administratiu de delimitació no es podrà iniciar cap procediment judicial amb el mateix objecte ni seran admesos interdictes sobre l'estat possessori de les finques, fins al terme del procediment de delimitació".

En conseqüència, la prerrogativa de la qual disposa el Comú per delimitar els seus béns dels particulars s'ha d'entendre amb independència de què els particulars puguin plantejar una acció de delimitació de les seves propietats amb les de

l'Administració davant la jurisdicció competent, en el si de la qual es puguin resoldre les qüestions relatives a l'existència dels drets de propietat i la seva delimitació sobre el terreny.

Per tot el que s'ha exposat s'han de desestimar els recursos d'apel·lació contra la sentència dictada per la Secció Administrativa de la Batllia, que es confirma íntegrament sense fer cap pronunciament sobre les despeses d'aquesta segona instància.

DECI SIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar els recursos d'apel·lació interposats per la representació processal del Sr. N.R.B. i la Sra. R.R.V. contra la sentència núm. 2001-86, de 22 de gener de 2002, dictada per la Secció Administrativa de la Batllia, que es confirma íntegrament, sense fer cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.